

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk (przewodniczący)

SSN Zbigniew Kwaśniewski

SSN Agnieszka Piotrowska (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi A. W. o wznowienie postępowania zakończonego
postanowieniem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 25 sierpnia 2010 r.,

w sprawie z powództwa A. W.

przeciwko Polskiemu Związkowi Łowieckiemu w Warszawie

o uchylenie orzeczenia Głównego Sądu Łowieckiego,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 17 maja 2013 r.,

zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 18 marca 2013 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

A. W. wniósł o wznowienie postępowania z jego pozwu przeciwko Polskiemu Związkowi Łowieckiemu w Warszawie o uchylenie orzeczenia Głównego Sądu Łowieckiego z dnia 7.07.2009 r., którym A. W. został uznany za winnego tego, że w dniu 3 lutego 2007 r. dokonał odstrzału dzika przelatka nie mając zezwolenia na odstrzał, a więc przewinienia z § 137 ust. 1 pkt 1 Statutu PZŁ w zw. z § 22 ust. 1 rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie szczegółowych warunków wykonywania polowania. Popętnienie przewinienia łowieckiego skutkowało zawieszeniem powoda w prawach członka na okres 9 miesięcy.

Sąd Okręgowy, orzekając w tej sprawie na podstawie art. 33 ustęp 6 prawa łowieckiego, przewidującego, że w sprawach nabycia lub utraty członkostwa w Polskim Związku Łowieckim oraz utraty członkostwa w kole łowieckim zainteresowany może - po wyczerpaniu postępowania wewnątrzorganizacyjnego - dochodzić swoich praw na drodze sądowej, uznał, że powodowi nie służy droga sądowa w sprawie dotyczącej innej niż pozbawienie członkostwa sankcji dyscyplinarnej, a do takiej zaliczył zawieszenie w prawach członka i z tych przyczyn odrzucił pozew z powodu niedopuszczalności drogi sądowej, co zaaprobował Sąd Apelacyjny, oddalając zażalenie powoda postanowieniem z dnia 25 sierpnia 2010 r.

Jako ustawową podstawę wznowienia powyższego postępowania skarżący wskazał art. 401¹ k.p.c. oraz wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6.11.2012 roku (K21/11, Dz.U.2012/1281), w którym Trybunał stwierdził, że art. 33 ust. 6 ustawy z dnia 13.10.1995 r. - Prawo łowieckie (Dz. U. z 2005 r. Nr 127, poz. 1066 ze zm.) w zakresie, w jakim nie przewiduje prawa członka Polskiego Związku Łowieckiego, wobec którego zastosowano sankcję dyscyplinarną, inną niż utrata członkostwa w Związku lub w kole łowieckim, gdy przewinienie i orzeczona za nie sankcja nie mają wyłącznie charakteru wewnątrzorganizacyjnego, do wniesienia odwołania do sądu, jest niezgodny z art. 45 ust. 1 oraz art. 77 ust. 2 Konstytucji.

Po rozpoznaniu skargi powoda o wznowienie postępowania Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 18 marca 2013 r. odrzucił ją, wskazując w uzasadnieniu,

że wyrok Trybunału Konstytucyjnego, stwierdzający, że brak określonej regulacji ustawowej jest, ze wskazanych przez Trybunał przyczyn, sprzeczny z Konstytucją (tak zwany wyrok zakresowy), nie stanowi ustawowej przyczyny wznowienia, o której mowa w art. 401¹ k.p.c.

W zażaleniu na to postanowienie A. W. domagał się jego uchylenia, argumentując, że z przepisów Konstytucji wynika, iż orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego są ostateczne, mają moc powszechnie obowiązującą i stanowią podstawę wznowienia postępowania zakończonych wydaniem prawomocnego orzeczenia, opartego na niekonstytucyjnej podstawie prawnej bez względu na poglądy doktryny i orzecznictwa dotyczące rodzajów oraz skutków orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem podzielić należy w pełni stanowisko Sądu Apelacyjnego uzasadniające odrzucenie skargi o wznowienie postępowania jako pozbawionej ustawowej podstawy wznowienia.

Skarga o wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o charakterze szczególnym o ściśle limitowanych podstawach z uwagi na to, że służy w stosunku do prawomocnych orzeczeń merytorycznie kończących postępowanie w sprawie. Zgodnie z art. 401¹ k.p.c., można żądać wznowienia postępowania również w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie, z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą. Art. 399 § 2 k.p.c. rozciąga stosowanie tej regulacji także na postanowienia.

W wyroku z dnia 6.11.2012 roku (K 21/11, Dz. U. 2012/1281), powołanym przez A. W. jako podstawa wznowienia, Trybunał Konstytucyjny nie orzekł o utracie mocy obowiązującej art. 33 ustęp 6 prawa łowieckiego z powodu niezgodności z Konstytucją, lecz stwierdził, że wymieniony przepis jest niezgodny z Konstytucją w zakresie, w jakim nie przewiduje możliwości odwołania się członka PZŁ do sądu, także w przypadku zastosowania wobec niego przez organy statutowe PZŁ sankcji dyscyplinarnej łagodniejszej niż pozbawienie członkostwa.

Wyrok ten należy do orzeczeń określanych mianem zakresowych prawotwórczych. Nie stwierdził bowiem niekonstytucyjności art. 33 ustęp 6 prawa łowieckiego skutkującej utratą jego mocy obowiązującej, lecz zakwestionował zgodność z Konstytucją braku wskazanej regulacji prawnej. Wydanie przez Trybunał Konstytucyjny orzeczenia zakresowego o charakterze prawotwórczym jest równoznaczne z negatywną oceną władzy ustawodawczej w związku z wprowadzeniem do systemu prawa przepisu, który nietrafnie nie zawiera określonej regulacji (por. postanowienie SN z dnia 29.04.2010 roku, IV CO 37/09, Lex nr 589809).

Taki wyrok jednak, zgodnie z dominującym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, nie stanowi podstawy wznowienia postępowania, o której mowa w art. 401¹ k.p.c. (por. postanowienie SN z dnia 29.04.2010 roku, IV CO 37/09, Lex nr 589809, postanowienie SN z dnia 6.11.2009 roku, I CO 17/09, Lex nr 578128, postanowienie SN z dnia 6.05.2003 roku, I CO 7/03, OSNC 2004/1/14, postanowienie SN z dnia 19.10.2007 r., I CO 8/07, Lex Polonica 2547375).

W uchwale (7) SN z dnia 17.12.2009 r., III PZP 2/09 (OSNC 2010, nr 7-8, poz. 97), mającej moc zasady prawnej, Sąd Najwyższy stwierdził, że orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego, stwierdzające w sentencji niezgodność z Konstytucją określonej wykładni aktu normatywnego, które nie powoduje utraty mocy obowiązującej przepisu, nie stanowi podstawy do wznowienia postępowania przewidzianej w art. 401¹ k.p.c. Uchwałę tę odnosić należy również do tzw. wyroków prawotwórczych, a więc stwierdzających niezgodność z Konstytucją "pominięć ustawodawczych", takie bowiem wyroki nie powodują utraty mocy obowiązującej zakwestionowanych przepisów, stanowiących podstawę orzekania w postępowaniach, których dotyczą wnioski o wznowienie. Sprawiają jedynie, że ustawodawca powinien dokonać stosownej ich nowelizacji.

W tym stanie rzeczy zażalenie podlegało oddaleniu jako bezzasadne na podstawie art. 394¹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.